

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/85/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212010145
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3212010145.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Dušana Krč-Šeberu na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. januára 2016 prejednal odvolanie obžalovaného

Q. U.,

nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom Y. XXX, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp.zn. 1T/56/2012 zo dňa 5. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný Q. U. uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr.zák., pretože dňa 03.07.2010 v čase o 20.43 hod. riadil osobné motorové vozidlo značky H. A EČ: C., ktorého majiteľom je firma Z.K spol. s r.o., R. č. XXX/XX, C., po ceste č. I/XX v Bánovciach nad Bebravou v smere do Trenčína, pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu Bánovce nad Bebravou, kedy mu bola uložená bloková pokuta vo výške 20 € za prekročenie rýchlosti v obci o 12 km/h, hoci mal rozhodnutím o priestupku vydaného Okresným dopravným inšpektorátom Partizánske, č. ORP-369/DI-PPE-2009 zo dňa 8.2.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.3.2010 a vykonateľnosť dňa 22.3.2010, uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov.

Bol za to odsúdený podľa § 348 ods. 1 Tr.zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 3 mesiace, pričom podľa §§ 49 ods. 1 písm. a/, 50 ods. 1 Tr.zák. mu bol výkon tohto trestu podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 12 mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr.zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 30 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré zahŕňalo do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V podrobných písomných dôvodoch odvolania obhajca namietal najmä nasledovné okolnosti, resp. chyby. Za podstatnú chybu konania súdu prvého stupňa obhajca považoval to, že súd nevyhovel návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedkýň Z. U., Y. U. vo vzťahu k splneniu podmienok na náhradné doručenie správneho rozhodnutia ODI Partizánske,

č. ORP-369-DI-PPE-2009 zo dňa 8.2.2010. V tejto súvislosti obhajca taktiež namietal nesprávnosť procesného postupu súdu prvého stupňa, keď si ako predbežnú otázku podľa § 7 ods. 1 Tr.por. nevyriešil, či v danom prípade boli splnené podmienky na doručenie správneho rozhodnutia náhradným spôsobom podľa Správneho poriadku. Obhajca taktiež namietal procesnosť úradných záznamov spracovaných npor. V. D. (č.l. 30-31), pretože ide o dôkaz, ktorý nemá žiadnu výpovednú hodnotu, pretože do takéhoto úradného záznamu môže subjekt uviesť prakticky čokoľvek a jeho správnosť a pravdivosť nie je možné žiadnym spôsobom overiť. Ďalej obhajca poukázal najmä na to, že predmetné rozhodnutie o priestupku do dnešného dňa nenadobudlo právoplatnosť ani vykonateľnosť, a preto nebola naplnená objektívna stránka trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia. K tomu obhajca tiež uviedol, že podľa konkrétneho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sama skutočnosť, že páchatel koná proti výroku súdu o treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, nestačí na záver o jeho úmysle zmať účel tohto trestu. Z obžaloby ani popisu skutku pritom nie je zrejmé a ani preukázané, že by konaním obžalovaného a v dôsledku jeho konania predmetné rozhodnutie nie je vykonateľné a vykonať ho nie je možné alebo len s veľkými obtiažami, resp. za podstatne sťažených podmienok, a to aj ak by predmetné rozhodnutie bolo v čase spáchania skutku právoplatné. Z uvedeného teda vyplýva, že aj keby obžalovaný mal vedomosť o tom, že koná proti výroku rozhodnutia o treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, takáto vedomosť sama osebe nestačí na záver o jeho úmysle zmať účel tohto trestu podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr.zák. Obhajca tiež poukázal na to, že vyššie uvedené rozhodnutie o priestupku nebolo preskúmané žiadnym súdom podľa piatej hlavy OSP. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr.por. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a aby odvolací súd sám postupom podľa § 322 ods. 3 Tr.por. obžalovaného podľa § 285 písm. a/, alebo b/ Tr.por. spod obžaloby oslobodil. Alternatívne navrhol obhajca po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa vec vrátiť súdu prvého stupňa podľa § 322 ods. 1 Tr.por., aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

K vytýkaným procesným chybám v odvolaní uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Procesný postup súdu prvého stupňa na hlavnom pojednávaní v tom, že nevyhovel návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkýň vo vzťahu k podmienkam náhradného doručovania (zdržiavanie sa obžalovaného na určitom mieste), súvisel s tým, že súd prvého stupňa dospel k správne právnemu názoru v tom, že úlohou súdu v trestnom konaní nie je preskúmať správnosť rozhodnutia, resp. rozhodovacieho procesu správneho orgánu. Vyznačenie právoplatnosti takéhoto rozhodnutia je pritom súčasťou takéhoto „správneho“ konania.

Súd rozhodujúci v trestnom konaní o prečine marenia výkonu úradného rozhodnutia síce musí skúmať, či je „marené“ rozhodnutie právoplatné a vykonateľné. Ide však o skúmanie objektu predmetného trestného činu ako jedného zo štyroch znakov skutkovej podstaty trestného činu. Ak však príslušný správny orgán takúto právoplatnosť a vykonateľnosť svojho rozhodnutia už stanovil, nie je súd rozhodujúci v trestnom konaní oprávnený takýto postup iného orgánu verejnej moci preskúmať, resp. zmeniť, a to ani postupom podľa § 7 ods. 1 Tr.por. o predbežnej otázke.

V opačnom prípade by bolo prípustné, aby osoba právoplatne postihnutá určitým zákazom v správnom konaní dosiahla „súdny prieskum“ zákonnosti tejto právoplatnosti v trestnom konaní tým, že by „vykonávala“ to, čo jej bolo zakázané.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že v trestnom spise sa nachádzajú dve právoplatné rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne a Najvyššieho súdu SR v správnom konaní (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 13S/110/2011 zo dňa 14.3.2012 a rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1Szd 14/2012 zo dňa 19.3.2013), z obsahu ktorých tiež vyplýva, že predmetné rozhodnutie ODI Partizánske, č.p. ORP-369/DI/PPE-2009 zo dňa 8.2.2010 nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2010. Aj keď možno prisvedčiť názoru obhajcu v tom, že predmetom konania týchto súdov výslovne nebolo preskúmanie právoplatnosti tohto rozhodnutia správneho orgánu. Z povahy prejednávanej veci však vyplynulo, že

súdy tu museli skúmať uplynutie šesťmesačnej doby zákazu činnosti (t.j. stanovenie začiatku a konca), čo bez preskúmania doby právoplatnosti takéhoto rozhodnutia nebolo možné.

K ďalšiemu namietanému procesnému postupu súdu prvého stupňa v tom, že pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z úradných záznamov príslušníka PZ, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Z ustálenej súdnej praxe síce vyplýva, že úradné záznamy orgánov činných v trestnom konaní, vrátane príslušníkov PZ SR nemôžu bez ďalšieho slúžiť ako dôkaz pri dokazovaní určitej skutkovej, resp. právnej skutočnosti. Toto neplatí však bezvýnimočne a takýto „úradný záznam“ môže byť vzatý do úvahy, ak aj z iných dôkazov, resp. dokázaných skutočností vyplýva „objektívita“ obsahu takýchto záznamov. Na č.l. 32 sa pritom nachádza listinný dôkaz vlastnoručne napísaný a podpísaný obžalovaným Q. U., z ktorého vyplýva, že obsah úradného záznamu na č.l. 32 (vedomosť obžalovaného o predmetnej právoplatnosti) je „objektívny“.

Z vyššie uvedených dôvodov sa potom odvolací súd nestotožnil s názorom obhajcu ani v tom, že posudzované správne rozhodnutie nemalo doposiaľ vôbec nadobudnúť právoplatnosť.

K námietke obhajcu týkajúcej sa právnej kvalifikácie, ďalej uvádza senát odvolacieho súdu. V ustanovení § 348 ods. 1 Tr.zák. na začiatku sú uvedené alternatívne dve formy následkov predmetného trestného činu, pričom objektom je riadny a nerušený výkon rozhodnutia tam uvedených orgánov. V predmetnom prípade nebolo potrebné dokazovať, či v dôsledku konania obžalovaného predmetné rozhodnutie nie je vykonateľné vôbec, vykonať ho nie je možné, alebo je vykonateľné len s veľkými obtiažami, resp. za podstatne sťažených podmienok. V prejednávanom prípade nešlo o takéto podstatné sťažovanie, ale o marenie výkonu úradného rozhodnutia orgánu verejnej moci úmyselným konaním obžalovaného tým, že vykonával činnosť, ktorá mu bola predtým uloženou sankciou zakázaná. Obžalovaný teda naplnil znaky predmetného trestného činu tou najzávažnejšou formou. Výkon zakázanej činnosti, pokiaľ nejde o konanie v krajnej núdzi alebo v nutnej obrane, je potrebné bez ďalšieho vždy považovať za marenie výkonu rozhodnutia príslušného orgánu. Navyiac v danom prípade obžalovaný nielenže maril výkon rozhodnutia (trestný čin), ale zároveň prekročil aj rýchlosť v obci (priestupok v doprave).

Obžalovanému teda ani nebolo potrebné osobitne dokazovať úmysel zmariť účel uloženej správnej sankcie, pretože úmyselný výkon zakázanej činnosti v sebe nepochybne zahrňuje aj úmysel zmariť účel sankcie.

Odvolací súd preskúmal aj postup súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o trestoch. Uložené tresty odňatia slobody a zákazu činnosti zodpovedajú použitým zákonným ustanoveniam. Výmery uložených trestov zodpovedajú trestným sadzbám. Uložené tresty sú teda zákonné a odvolací súd ich považuje aj za primerané.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti toho uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.